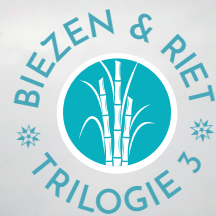

GERDA VAN WAGENINGEN

Roman

SARA'S DOCHTER

Het gaat als een lopend vuurtje door het dorp: de flamboyante Sara Verschoor blijkt een dochter te hebben. En die komt naar Puttershoek...

Gerda van Wageningen

Sara's dochter

Biezen en riet-trilogie deel 3

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020546439

ISBN e-book 9789020546446

NUR 344

© 2023 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.zomerenkeuning.nl

www.romanserie.nl

www.gerdavanwageningen.nl

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze om te gaan met natuurlijke bronnen. Voor de papieren editie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarbij zeker is dat de productie ervan niet heeft geleid tot bosvernietiging.

Hoofdstuk 1

Wat was het warm! De jonge vrouw die bijna gebiologeerd op de verder zo verlaten begraafplaats naar een bemoste grafsteen staarde, veegde gedachteloos het zweet van haar voorhoofd. Ze had dorst. Het was een hele reis geweest in de snikhete bus en omdat ze hier in het dorp niemand kende, had ze ook nergens iets kunnen drinken. Evenmin als, nu ja, wat alle vrouwen moesten doen na een lange reis: opfrissen en een toilet bezoeken. Dus ze moest hier maar niet te lang blijven staan. Tijd om het hotel op te zoeken waar ze een paar overnachtingen had geboekt.

Ze keek nog eens goed naar de letters op de steen: *Sara Verschoor*. Ja, dat was ze! Jaren geleden had ze hier met pa gestaan op de dag dat deze vrouw begraven werd. Ze herinnerde het zich nog goed, want niet veel later had pa verteld waarom ze naar die begrafenis waren geweest en waarom zij mee moest. Toen wist ze nog niet waarom. Nu wel. Ze haalde eens diep adem, pakte toen vastbesloten haar koffertje op en slenterde de begraafplaats af.

Toen het hek achter haar was dichtgevallen, keek ze zoekend om zich heen. Wacht, daar liepen een paar kinderen. Aan hen kon ze de weg wel vragen. ‘De Posthoorn. Weten jullie waar die is?’

De kinderen giechelden verlegen, maar een meisje zei dat ze naar de dijk moest lopen en dan kwam ze het hotel vanzelf wel tegen.

Ze knikte. ‘Dank je.’

De kinderen giechelden opnieuw.

Haar jurk plakte inmiddels aan haar lichaam. Ze haalde diep adem, maar de gedachten aan iets koels te drinken en aan beschutting tegen de zomerzon maakten dat ze weer begon te lopen.

Alles hier was onbekend, mijmerde ze. Ze had hier familie, familie die ze niet kende, die haar niet kenden en mogelijk niet eens wisten dat ze bestond. Ze was vastbesloten die leegte in haar leven, de leegte van het niet weten, te vullen. Ze moest het weten. Had pa maar meer verteld voor hij was gestorven! Nu kon ze hem niets meer vragen. Nu restte haar slechts de bevestiging van zijn woorden en van de dingen die ze na zijn dood tussen zijn papieren had gevonden. Een geboortebewijs. Háár geboortebewijs! Haar moeder heette Sara Verschoor. Haar vader werd gelukkig wel vermeld als haar vader. Dat had haar tante Isolde ook nog eens bevestigd, want ze leek heel erg op haar pa. Maar volledige zekerheid daarover was er niet. Haar vader zelf had immers gezegd dat hij er niet helemaal zeker van kon zijn en tante Isolde beweerde haar moeder zelfs nooit gekend te hebben. Maar zoals zoveel rond haar geboorte, was er niets zeker. Ze was zelfs niet geboren in Puttershoek. Haar moeder was dat wel, volgens de papieren die ze had gevonden. En ze was hier ook gestorven, al had ze bijna heel haar leven in Rotterdam gewoond. Ze had haar gekend zonder te weten dat het haar moeder was. Tante Sara. Moe? Mama? Moeder? Ze had de vrouw die haar het leven had geschonken nooit zo genoemd. Ze had niet beter geweten dan dat ze tante Sara was, die altijd met cadeautjes op de proppen was gekomen. Die altijd goedlachs was geweest. Een goede vriendin van haar vader, ook al was haar vader getrouwd. Hij had haar opgevoed. Hij had haar geëcht en daarmee zijn achternaam gegeven. Pas in de laatste fase van zijn leven had ze stukje bij beetje de waarheid gehoord, na veel doorvragen, na veel tegenwerken. Ze wist nog steeds niet of pa zich ervoor had geschaamd.

Nu was ze op de dijk en o, daar was het. Ze versnelde haar pas. Ze was moe, uitgedroogd, en zo emotioneel dat ze zomaar midden op straat in huilen zou kunnen uitbarsten. Ze beet op haar lip en even later liep ze de deur van de Posthoorn door, een wat schemerige ruimte in, en nog weer tien minuten later zat ze in de kamer

waar ze de komende nachten zou slapen. Er stonden een kopje koffie en een kan water klaar. Ze vulde het glas en dronk er gulzig van. Daar knapte ze van op. Nu opfrissen en dan... Ja, wat dan?

Het avondeten was eenvoudig, maar smakelijk geweest. Een flinke portie sla, wat gebakken aardappeltjes, een balletje gehakt en vla voor toe. De ergste hitte was inmiddels verdwenen. Gelukkig maar. Er was zelfs een licht briesje opgestoken, dat verkoeling bracht van over het water van de rivier waar dit dorp aan lag. Ze had een poosje geslapen voor het eten, zo moe was ze geweest, waarschijnlijk vooral van de emoties die zo sterk waren dat ze zich erdoor verrast en zelfs overvallen voelde.

Na het eten was ze teruggegaan naar haar hotelkamer en had ze de papieren nog eens doorgelezen. Haar geboortebewijs, Susette Verschoor. Pas toen pa een paar jaar later trouwde, had ze zijn achternaam gekregen. Niet langer was ze Susette Verschoor, maar voortaan was het Susette van Zoelen.

Ook de foto van tante Sara had ze nog eens goed bekeken, doordringend, alsof de vrouw die erop afgebeeld stond dan de antwoorden zou geven waar ze zo naar snakte maar die ze nooit, en echt helemaal nooit meer zou krijgen. Tante Sara was al een jaar of zeventien geleden gestorven. In gedachten bleef ze haar maar tante noemen, want ma, moe, dat voelde niet goed. Ze herinnerde zich nog goed hoe ze in een propvolle kerk met allemaal vreemde mensen had gezeten, hoe ze met haar vader bij het graf had gestaan en hoe pa zijn tranen nauwelijks had kunnen bedwingen. Hoe de mensen toen naar hen keken! Die blikken voelde ze soms nog in haar rug prikken.

Na al die jaren, na alles wat ze had meegemaakt, was niets zo heftig geweest als dit. Als vandaag. Als aan het graf staan van de vrouw die haar moeder was geweest en als het feit dat ze dat jarenlang niet had geweten. Het enige wat ze nu wist was het adres van het huis waar tante Sara op het einde van haar leven had gewoond.

Dat adres was een van de weinige dingen die ze had. Dat, en de opmerking van pa dat ze ooit was vernoemd naar een overleden zus van tante Sara.

Nu ging ze op zoek naar het huis dat tante Sara ooit had gekocht. Ze had zich in het hotel door de ober die haar met het ontbijt had bediend, uit laten leggen waar de betreffende straat moest liggen. Moeilijk was dat niet. Het oude dorp was niet zo groot en bij de nieuwe huizen die om de oude kern heen waren gebouwd, had ze niets te zoeken. Die waren er destijds immers nog niet.

Gelukkig was het deze morgen nog niet zo warm. Meer op haar gemak dan de vorige middag liep ze door de straten, zoals ze gehoord had dat ze moest lopen. Het duurde niet lang eer ze de straat had gevonden. Ze bleef even staan om het beeld in zich op te nemen. Lieflijke huizen, wel oud, maar goed onderhouden. Een straat met bomen en voortuinen. Een leuke straat, dat zeker. Nu keek ze naar de nummerbordjes naast de deuren. Nummer achttien, dat was het huis. Ze liep steeds langzamer, omdat ze er toch weer zenuwachtig van werd, want wat moest ze daar doen?

Dit was het. Het huis had een mooie houten voordeur met een paar ruitjes erin. Ze zag een vrouw door de tuin lopen en geraniums begieten. Susette aarzelde. Zou ze durven vragen of ze zich misschien de vrouw herinnerde die hier ooit had gewoond en die al zo lang dood was? Ze stond stil zonder te weten wat te doen. De vrouw zag haar aarzelen.

‘Zoekt u iets?’

Susette overwon haar zenuwen. ‘Mag ik u misschien iets vragen?’

‘Maar natuurlijk.’ De vrouw glimlachte vriendelijk. ‘Zegt u het maar.’

‘Heeft u misschien ene Sara Verschoor gekend of van haar gehoord? Ze heeft hier volgens mij vroeger gewoond.’

De vrouw trok een verbaasde blik, maar dat duurde maar kort en toen schoot ze in de lach. ‘Tante Sara? Ja, natuurlijk.’

Susette keek onzeker en aarzelde. Zou ze... Durfde ze vragen te stellen? 'U bent familie?' Het klonk voorzichtig.

'Mijn man heeft het huis van zijn tante geërfd. Frannie de Rover is mijn naam.' De plantengieter werd neergezet en de vrouw kwam naar het hek en stak haar hand uit. 'En u? Waarom zoekt u naar tante Sara?'

Of het verstandig was, wist Susette niet, maar het ontsnapte als vanzelf aan haar lippen voor ze er goed over had nagedacht. 'Ik ben haar dochter.'

De andere vrouw werd bleek. 'Dochter? Dat kan niet. Onmogelijk! U moet zich vergissen.'

'Nee, ik kan...'

'Frannie!' klonk het vanuit huis. Een man verscheen in de deur. 'Kom je, ik moet zo weg...' Hij keek bevreemd naar de vrouw met wie zijn echtgenote stond te praten. Die draaide zich om. 'Deze vrouw zegt... Hoe heet u eigenlijk?'

'Susette van Zoelen.'

'Dat zegt me niets. Helemaal niets! Gijs...?'

De man kwam ook naar het tuinhek. 'Wat is het probleem?'

'Niets,' haastte Susette zich te zeggen. 'Ik denk...'

'Tante Sara had geen kinderen, niet één kind.' De vrouw keek nu afstandelijk. 'Hoe komt u erbij?'

'Ze heeft immers hier gewoond? Dan hebben we het wel over dezelfde vrouw.'

Er kwam een andere vrouw aangeslenterd. De man die Gijs werd genoemd, opende resoluut het hek. 'Het lijkt me verstandig dit gesprek binnen voort te zetten, maar veel tijd heb ik niet,' bromde hij.

Het klonk goedmoedig en Susette besepte dat ze moest doorzetten in plaats van weglopen, zoals ze eigenlijk het liefste wilde.

Een kwartiertje later zat ze in een stoel en stond er een kop koffie voor haar neus. De vrouw zat haar steeds maar met een verbijsterde blik in haar ogen op te nemen. De man stopte een pijp en keek haar onderzoekend aan.

‘Mijn tante Sara heeft inderdaad hier gewoond, het laatste jaar ongeveer van haar leven,’ zei hij. ‘Maar ze had geen kinderen. Uitgesloten. Als dat wel zo was, had ik, haar neef, het huis niet geërfd. Waarom denkt u eigenlijk dat ze uw moeder was?’

Ze was zo zenuwachtig dat haar keel dichtgeknepen werd. Ze wist niets beters te doen dan zenuwachtig in haar tas naar het papier te zoeken, dat al wat verfromfaaid was geraakt. Dat was echter niet het originele geboortebewijs, maar een kopie daarvan.

‘Sara Verschoor was mijn moeder. Mijn naam is Susette. Ik ben geboren als Susette Verschoor, maar later werd dat Susette van Zoelen.’

‘Je moeder had een zus die Suze heette,’ ontviel het Frannie de Rover en ze leek nog meer geschokt te zijn dan eerst.

‘En Van Zoelen? Het zegt ons niets,’ vond haar man.

‘Ferdinand van Zoelen was een goede vriend van tante Sara. Dat was mijn vader, of in ieder geval... Hij heeft mij geëcht, ook al was hij toen getrouwd met mijn moeder, die dus wel zijn vrouw was, maar niet de vrouw uit wie ik geboren ben.’

Gijs keek haar scherp en onderzoekend aan. Hij tikte op het papier. ‘Het lijkt me wel echt. Dat wil ik echter eerst eens navragen bij mijn vader. Hij is gemeentesecretaris en weet wel of een stempel echt is of niet. Kunt u vanavond terugkomen?’

Hij stond op. Dat hij haast had was duidelijk. De vrouw leek behoorlijk van streek. Ze knikte dus maar, nam snel afscheid en ging terug naar het hotel. Gelukkig had ze voor een paar dagen geboekt.

Toen ze was bijgekomen van de emoties en koffie had gedronken, besloot ze het dorp maar eens te gaan verkennen. Waarom ook niet? Ze moest iets te doen hebben om te voorkomen dat ze nodeloos ging piekeren.

Ze keek een poos naar de bedrijvigheid aan de dorps haven, wandelde in de richting van wat kennelijk een suikerfabriek was, maar daar was nauwelijks activiteit te bespeuren. Ze werd moe

en was blij toen ze weer in de Posthoorn terug was. Na een kop soep en een broodje gegeten te hebben, viel ze al snel in slaap. Ze voelde zich duf toen ze weer wakker werd, maar gelukkig beschikte het hotel over douches en daar friste ze enorm van op. Na het avondeten kleepte ze zich om en keek ze in de spiegel. Een beetje make-up moest verbergen dat ze bleek was van de zenuwen. Maar kom, ze moest terug naar die mensen en één ding was zeker: ze zou het een en ander te horen krijgen. Of ze er blij mee zou zijn, was afwachten.

Ze werd binnengelaten en voelde zich opgelaten. Frannie en Gijs waren dat duidelijk ook. Er klonk gerommel bij de achterdeur. Er kwam een knulletje binnen van een jaar of tien.

‘Harm, loop even naar opa en oma. Zeg ze dat ze moeten komen. De dame is er, dan weten ze het wel!’ Daarna keek Gijs Susette recht aan. ‘We zoeken dit tot op de bodem uit, want het betekent nogal wat als het waar is wat u beweert. En waarom bent u hier? Zo ineens? Waarom hebben we u nooit eerder gezien toen tante Sara nog leefde?’

Ze was gaan zitten. Frannie zette koffie voor hen neer voor ze ook ging zitten.

‘Ik weet het pas sinds een paar maanden. Mijn vader vertelde het mij vlak voor hij is gestorven. Hij en tante Sara waren bevriend. Daarom ben ik met hem naar de begrafenis geweest, jaren geleden.’ Ze voelde zich slecht op haar gemak.

Er verschenen twee giechelende meisjes, die ouder moesten zijn dan het jongetje dat naar zijn grootouders was gestuurd. ‘Ame-lie,’ stelde de oudste zich met een verlegen lachje voor. ‘Susanne,’ knikte het andere meisje.

Susette deed haar mond al open bij het horen van die naam, maar ze hield zich nog net op tijd in. Hier waren familiegeheimen te onthullen, zoveel begreep ze wel.

Gijs stopte nadenkend zijn pijp. ‘Het is onmogelijk dat tante Sara kinderen had. Ze was...’ Hij begon te hoesten en zijn vrouw

wierp hem een waarschuwend blik toe. Waarom in vredesnaam, vroeg Susette zich in stilte af.

De achterdeur ging open. Er kwam een ouder echtpaar binnen. De vrouw leek, ondanks haar muisgrijze haar, onmiskenbaar op tante Sara. De man die naar binnen liep, keek net zo vragend als Gijs.

‘Dit is dus Susette van Zoelen, die zegt dat ze een dochter is van tante Sara en een van haar’ – hij kuchte even – ‘vrienden. Ze was met haar vader meegekomen toen tante Sara begraven werd.’

De vrouw knikte. ‘Ik herinner me inderdaad een meisje van een jaar of tien. Dat zou wel ongeveer kunnen kloppen.’

Zelden in haar leven had Susette zich zo slecht op haar gemak gevoeld, besefte ze. En toch kon ze er niet toe komen om op te staan en weg te lopen. Ze had te veel vragen en antwoorden zou ze nergens anders kunnen vinden dan uitgerekend hier!

‘Vader, kijk hier eens naar.’ Het echtpaar was gaan zitten. ‘Dit is mijn moeder,’ stelde Gijs haar met duidelijke tegenzin voor. ‘Sija Verschoor, voor ze met mijn vader trouwde. De middelste van de zusters Verschoor. De oudere zus Suze is inderdaad al jong overleden, vlak nadat ze het leven schonk aan een tweeling. Een van de baby’s redde het evenmin, maar de ander leeft nog. En er waren ook nog twee broers in huize Verschoor.’

‘Dus u bent mijn tante?’ vroeg Susette bedremmeld, na een secondenlange en ongemakkelijke stilte waarin Gijs zijn vader haar geboortebewijs in handen duwde.

‘Is het mogelijk dat dit een kopie van een echt geboortebewijs is, vader?’ zei Gijs. ‘En als deze dame inderdaad is wie ze zegt te zijn, waarom woon ik dan in dit huis?’

De blauwe ogen van de oudere man keken haar scherp aan. ‘Hoe komt u hier terecht?’

‘Gewoon met de bus.’ Ze bloosde. ‘Maar dat bedoelt u niet. Voor mijn vader overleed, nu ongeveer drie maanden geleden, vertelde hij mij iets wat nogal als een verrassing kwam. Tot die tijd wist ik

niet beter dan dat ik zijn dochter was en een onbekende moeder had. Mijn vader was getrouwd en heeft hij mij geëcht, omdat zijn vrouw hem maar geen kind kon schenken.' Ze zweeg weer. Het ging deze mensen geen sikkepit aan dat haar moeder haar om die reden totaal niet mocht. Dat ze haar altijd dwars had gezeten, zeker toen alsnog Babette werd geboren, haar eigenwijze en tot op het bot verwende vijf jaar jongere zus. Nee, halfzus dus, corrigeerde ze zichzelf. Haar moeder had haar opgedrongen gekregen en dat was de oorzaak van haar altijd voelbare aversie geweest. Nu begreep ze dat eindelijk. Maar o, wat had ze er als kind een verdriet van gehad! Ze haalde diep adem. 'Ik heb haar gekend als tante Sara, een vrolijke vrouw die soms op visite kwam, maar alleen als mijn moeder niet thuis was. Ik snap nu pas waarom. Ze omarmde mij altijd en bracht cadeautjes mee. Alleen voor mij. Niet voor mijn zus.'

'Het papier lijkt me echt,' bromde de oudere man. Zijn blik was opnieuw scherp. 'We begrijpen niet dat wij nooit iets van uw bestaan geweten hebben. Dat maakt ons wantrouwend. Wat weet u eigenlijk nog meer van uw moeder?'

Ze keek hulpeloos. Zo voelde ze zich ook. 'Tante Sara kon ons niet bij haar thuis ontvangen, zei pa altijd. Ze had een druk leven.'

Tante Sija, zo noemde ze de oudere vrouw in gedachten, uitspreken zou ze niet durven, verslikte zich in een koekje.

De man die Gijs heette, kreeg ineens een rare blik in zijn ogen. 'Wel, kennelijk is er sprake van een familieband, al begrijpen we het niet. Tante Sara, jouw mogelijke moeder dus, leidde nogal een... eh... afwijkend leven. Ze was...'

'Een vrouw van lichte zeden,' schamperde de jonge Harm toen zijn vader het kennelijk niet over zijn lippen kreeg.

Gijs vermande zich snel. 'Ja. Ze was lief, ze had spijt. Ik heb later echt begrip voor haar gekregen. Ze was een eenzame vrouw, teleurgesteld in de liefde en het leven, en dus... Eerst deed ze het zelf, kennelijk ben jij in die periode verwekt, maar dan nog blijft

de vraag waarom jouw vader dacht... eh, dat je van hem was. Dat konden meerdere andere mannen zijn geweest, als je begrijpt wat ik bedoel. Je bent niet meer zo piepjong, dus laat ik er maar eerlijk over zijn.' Hij schraapte nogmaals zijn keel. 'Je moeder kwam terug naar hier en niemand hier wilde haar nog kennen, omdat ze een dergelijk leven had geleid. Later kreeg ze spijt en liet ze andere vrouwen voor zich werken, maar ze verdiende er wel aan. Toen ze begraven werd, verschenen hier een paar vreemdelingen die zich tot onze ontzetting haar vrienden noemden. En ja, een ervan had een kind bij zich. Dat ben jij dus kennelijk geweest. Maar als tante Sara een kind had, waarom vroeg ze dan niet naar jou toen ze wist dat ze niet lang meer te leven had? En vooral, hoe kon ik haar huis erven als er een kind in het spel was?'

'Wettelijk gezien ben ik immers de dochter van mijn pa en zijn vrouw. Dat ben ik al zo lang als ik mij kan herinneren. En tante Sara kwam slechts zo nu en dan op bezoek, zoals ik al zei.'

'Dat is wel een bewijs,' dacht Frannie. 'Ze kon in haar leven geen kind hebben en toen ze dat kennelijk toch had gekregen, kon of wilde ze er zelf niet voor zorgen. Dat heeft die man dus gedaan, al moet hij hebben beseft dat de kans dat hij inderdaad de werkelijke vader was, eh, niet zo groot was.'

'Ik lijk op hem,' piepte Susette, nog steeds slecht op haar gemak. 'Tussen zijn papieren vond ik de rouwkaart met dit adres erop. En omdat ik niet meer bij mijn, eh, moeder kan wonen nu ik dit alles weet, besloot ik maar eens poolshoogte te komen nemen.'

'Heeft u geen man?' Dat was Frannie weer. Ze zag haar schattend naar zich kijken.

'Ik ben zeventwintig en inderdaad, ik ben niet getrouwd, en ook niet verloofd. Ik ben onderwijzeres, sinds een paar jaar nog maar. De oorlog heeft voor nogal wat vertraging gezorgd, zoals u zult begrijpen. Wij woonden in Rotterdam, in Kralingen. Gelukkig is ons huis gespaard gebleven. Nu de erfenis van mijn vader is afgehandeld sta ik op eigen benen. Gelukkig is dat mogelijk. Mijn moeder blijft in

het huis wonen en dat zal mijn zus Babette te zijner tijd erven. Het is groot en ruim genoeg. Mijn vader was... We hadden het goed.'

'Juist ja. Tante Sara had inderdaad een paar gefortuneerde wel-doeners, zo zullen we het maar noemen.'

'Ze was dus...' Susette kreeg de woorden niet over haar lippen.

'Ja. En daarna een madam, of hoe zoiets in die kringen ook mag heten. Wij blijven daar maar liever verre van. Maar in de laatste fase kreeg ze spijt van haar losbandige leven en probeerde ze het goed te maken door liefdadigheidswerk, en ze ondersteunde een aantal arme mensen in die crisisjaren. Dat werd wel gewaardeerd, maar je begrijpt...'

'Over mijn moeder wordt in het dorp maar liever niet gesproken,' knikte Susette begrijpend. 'Dus ik mag blij zijn dat ik de naam van mijn vader draag.'

Frannie knikte. 'Wel, het is een schok voor ons om te ontdekken dat tante Sara een kind heeft gekregen. En u zoekt ons op, maar waarom eigenlijk? Wilt u alsnog uw deel van de erfenis opeisen, nu u bewijzen kunt dat ze uw moeder was?'

De man hield het geboortebewijs omhoog. 'Dat zou kunnen.'

Susette kreeg een kleur van schrik. 'Nee, nee, dat bedoel ik niet. Ik wilde alleen maar weten' – ze dacht een paar seconden na – 'waar mijn moeder heeft gewoond, waar ze is opgegroeid, wat haar karakter was. En... of ik nog familie had.'

Toen daarna een toch iets te pijnlijke stilte viel, stond ze gehaast op. 'Het spijt me dat ik u zo heb overvallen. Ik blijf nog een paar dagen in het dorp. Het zou fijn zijn als u bereid bent om mij meer over haar te vertellen. Dat zou... Dat zou ik zeer op prijs stellen.'

Lukt het Susette een nieuw thuis te vinden nu haar enige steunpilaar, haar vader, is overleden?

Puttershoek is goed uit de watersnoodramp gekomen: de mensen hadden natte voeten, maar alle huizen staan nog overeind. Bovendien stijgt de vraag naar biezen en riet enorm, want daarmee worden de dijken verstevigd. Maar de rust in het dorp wordt flink opgeschud als Susette van Zoelen opduikt. Ze beweert de dochter te zijn van de omstreden Sara Verschoor. Vanwege haar vroegere werk in de Randstad werd Sara met de nek aangekeken en hetzelfde lot valt nu ook dochter Susette ten deel. Maar Susette heeft een missie: na het overlijden van haar vader is ze op zoek naar haar familiewortels. Heeft Puttershoek de antwoorden die ze zoekt?

Met *Sara's dochter* sluit **Gerda van Wageningen** de Biezen en Riet-trilogie af. Tegen de achtergrond van de jaren vijftig schetst ze een nieuwe generatie van de familie Verschoor, die opnieuw de tongen in het dorp losmaakt.

Lees ook in deze serie:

ISBN 978 90 2054 643 9 NUR 344

Romanserie

www.romanserie.nl